

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

ב' ניסן תשמ"ח

מיהו לב כל ישראל?

ב' ניסן - הוא יום פטירת האדמו"ר הרש"ב (=רבי שלום זובער, האדמו"ר החמישי מאדמו"ר חב"ד) ותחילת נשיאות בנו - הרבי הרי"צ (=הרבי הקודם). המשמעות הפנימית של הפסוק בקהלת "והחי יתן אל לבו" היא, שבכל שנה כשמגיע תאריך בעל משמעות, צריך הדבר להביא אותנו להוספה ועילוי בעבודת ה' השייכת לאותו תאריך. במיוחד כאשר מדובר בנוגע לנשיא הדור (האדמו"ר), שבזה ההוספה היא הן בנוגע אליו, והן בנוגע להשפעתו על כל ישראל. אם כן כל שנה בב' ניסן מתווסף עילוי בעניין הנשיאות. ומה הוא עילוי זה? "והחי יתן אל לבו" הוא הוספה בעניין החיים - דבר הקשור מאוד ליום תחילת הנשיאות, שכן נשיא הדור הוא המזרים את החיות לדור כולו. כבר הרמב"ם פוסק בקשר לנשיא ומלך שהוא "לב כל קהל ישראל", והלב הוא משכן הדם - שהוא מקור חיותו של האדם. יתרה מכך, הלב כל הזמן בתנועה - ותנועה היא הסימן לדבר חי. כך גם בנשיא - לב העם (הוא לא רק הראש - שעניינו למשול על כל אברי הגוף, אלא) - הוא הממשיך את החיות לכל העם, ובכל שנה בתאריך תחילת הנשיאות מתווסף בעניין זה של החיים עוד יותר ועד לחיים גשמיים כפשוטם.

בפרט מודגש הדבר בשנת תשמ"ח [=השנה בה נאמרה השיחה], בה מלאו ס"ח שנה לתחילת נשיאותו של הרבי הרי"צ. ס"ח בגימטריה = חיים.

כל תקופת נשיאותו של הרבי הרי"צ מתחלקת לשלושה שלבים התואמים את אותיות המילה חיים: 10 (י'), 48 (מ"ח) - עשר שנים ברוסיה, עשר שנים בפולין ומ"ח שנה (מהם עשר בהיותו בחיים, ול"ח לאחר פטירתו) בארה"ב.

המלך והעם

ובעומק יותר: בקשר בין המלך לעם ישנם 2 קצוות - מצד אחד יש ביניהם הבדלה ומרחק בגלל רוממות דרגת המלך ביחס לעם, ובשל הציווי לירא מן המלך ולהיות בטלים אליו. ומצד שני יש ביניהם את שיא הקירוב - כי מה קרוב אל האדם מליבו, והרי המלך "לב העם" והוא הנותן להם את חיותם.

והקירוב הוא עד כדי כך, שלא רק שהמלך הוא המחיה את העם, אלא שהעם הוא זה שפועל במלך את כל עניין המלכות. כמו שמודגש בהכרזה שמכריז העם "יחי המלך" - כפי שמצאנו במלכות בית דוד - שדבר זה הוא הפועל את היותו מלך, ואת ההוספה בחיי המלך. כפי שהרד"ק מסביר על ביטוי זה המופיע בנוגע להכתרת שלמה המלך - שהכוונה היא הן להתפלל על חיו, והן על הצלחתו.

אם כן, מדובר פה על קשר דו-סטרי: נוסף להוספת החיים לכל אנשי הדור על ידי הנשיא, ב' ניסן מבטא גם את פעולת אנשי הדור בהוספת חיים אצל הנשיא עצמו - כאשר צריכה להיות הוספה עיקרית בעניין החיים (גם) על ידי פעולת העם שמכריזים "יחי המלך!"

תוכנה של הכרזה זו היא שכבר הגיע זמן הגאולה בו יקויים "והקיצו ורננו שוכני עפר" של הרבי הרי"צ. זהו גם תוכן הכרזת "עד מתי" - שלא רק מצפים, מבקשים ודורשים את הגאולה, אלא יש בכך גם את עניין ההכתרה "יחי המלך". ולכן מרעשים כל כך על עניין "עד מתי", בגלל עניין ההכתרה שיש בו - שעל ידי זה פועלים את ביאת המשיח בפועל.

אצל מלך המשיח מודגש יותר מאשר אצל כל נשיא אחר עניין הקשר בינו לבין כל אחד מישראל, שכן בכל יהודי יש ניצוץ מנשמת משיח (כמו שרואים בפסוק "דרך כוכב מיעקב" אותו דורשים חז"ל הן על כל יהודי והן על מלך המשיח). לכן גם אצל מלך המשיח יש חשיבות מיוחדת לעניין העם, ולעניין "יחי המלך" - שהיא הכתרתו למשיח על ידי העם. שכן, העם הם חלק מנשמתו והוא חלק מנשמתם, דבר אחד ממש.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@Gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

ניסן - חודש הגאולה

חודש ניסן הוא חודש שקשור הן לנשיאות והן למשיח וגאולה. גאולה, כמו שכתוב "משבחר הקב"ה בעולמו, קבע בו ראשי חדשים ושנים, וכשבחר ביעקב ובניו קבע בו ראש חודש של גאולה, שבו נגאלו ישראל ממצרים ובו עתידין ליגאל..." ונשיאות, שכן החל מא' ניסן החלו הנשיאים להקריב את קרבנותיהם לחנוכת המזבח - כל יום נשיא אחד, וכזכר לכך, אנו קוראים בימים אלו בתורה את פרשת הנשיאים. צרוף 2 עניינים אלו של חודש ניסן: הגאולה והנשיאות, מתבטא בנשיאותו של מלך המשיח בגאולה העתידה. גם שמו של הנשיא שהקריב בב' ניסן - נתנאל בן צוער - רומז על עניין הגאולה: צוער - הוא מלשון צער, המרמז על צער הגלות. צער שכבר יצאנו ידי חובתנו בו מעל ומעבר! ואז נולד 'בן צוער' - השכר (בן) שנולד מהצער, שעל זה נאמר: "לפום צערא - אגרא" (=לפי הצער - השכר). ולא רק שכר באופן של תשלום על העבודה, אלא שכר גבוה בהרבה, באופן של מציאה, המציאה של "מצאתי דוד עבדי" - בגאולה האמיתית והשלמה. גם השם נתנאל רומז לעניין הגאולה: נתנאל, מורכב מהמילים נתן א-ל. ואיזו נתינה? כמאמר חז"ל - "כל הנותן בעין יפה נותן", כלומר - נתינה ברחבות ובשפע. ולא נתינה רגילה, אלא נתינה מבחינת א-ל, "א-ל ה' ויאר לנו" - גילוי והמשכת האור של חסדו הבלתי גבולי של הקב"ה, ועד לנתינת החסד העיקרי של הגאולה.

להכריז "יחי"

כשב' ניסן חל בשבוע של פרשת צו [=כמו בשנת תשמ"ח בה נאמרה השיחה] יש בכך עניין נוסף בנושא הגאולה: על המילים "צו את בני ישראל" בתחילת פרשת צו מפרש רש"י "אין צו אלא לשון זירוז, מיד ולדורות". והנלמד מכך בהקשר של ב' ניסן הוא שכל המדובר לעיל אודות הגאולה ונשיאות מלך המשיח צריך להיות בזריזות. שכבר יבוא מלך המשיח (שזהו עניין ההכרזה "יחי המלך") בזריזות הכי גדולה, תיכף ומיד ממש.

יש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתנו", כל העבודה הנדרשת בעולם כדי להביא את הגאולה - כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" - בזריזות הכי גדולה, הקשורה עם שמחה וחיות, שעל ידי זה פועלים כביכול את ה"אחישנה" (- זרוז הגאולה) אצל הקב"ה, עליו כתוב "אלוקיכם כהן הוא" והרי כתוב גם "כהנים זריזים הם" - ובכן דבר זה מעורר את עניין גאולת ישראל בזריזות הכי גדולה, תיכף ומיד ממש "לא עיכבן המקום כהרף עין".

למעשה, הרבי הרי"צ כבר פסק שהעבודה היחידה שנשארה כדי להתכונן לביאת משיח היא רק "לגמור לצחצח את הכפתורים האחרונים", כלומר - עבודה קטנה וקלה על פי ערך. ומכיוון שמאז אמירתו זו עברו כבר עשרות שנים, שבהם בוודאי משתדלים כולם "לצחצח את הכפתורים", הרי בוודאי שגם עבודה זו הסתיימה כבר, והרי ידוע שאין לצחצח את הכפתורים יתר על המידה כדי שלא לקלקלם. אם כן כעת כבר צריכה להיות ומוכרחת כביכול הזריזות של הקב"ה להביא את הגאולה, מה שנשאר לנו הוא הבקשה, הדרישה וההכרזה של "יחי המלך".

גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה

העבודה אותה אנו מצווים בפרשת צו לעשות בזריזות, היא הסרת הדשן (-האפר של החלקים השרופים) מעל המזבח, ועבודות נוספות שאינן אלא הכנה להקרבת הקרבנות. אלו הן רק עבודות הכנה להקרבת הקרבנות, ולא מדובר בהקרבה עצמה, ובכל זאת התורה מצווה לעשותן בזריזות. ההוראה מכך אלינו היא

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@Gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

עצמאות מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

ש"זריזין מקדימין למצוות" זה לא רק בנוגע לעשיית המצווה עצמה, אלא גם בהכנה אליה שתהיה בזריזות. לדוגמא במצוות הצדקה, ובפרט מעות חיטין (=צדקה לצורך קניית מצרכי הפסח למי שחסרים האמצעים לרכוש אותם): לא רק הנתינה בפועל, אלא גם הארגון, ההחלטות כמה ולמי לתת וכו' - שיהיו בזריזות. גם הגאולה שייכת לזריזות ולצדקה, כמו שכתוב בתנאי "ובפרט (הזריזות ב)מעשה הצדקה העולה על כולנה..." וכמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה..."

התחלת וסיום היום בצדקה היא כמו התחלת וסיום היום בקרבנות התמיד, שכן התפילה היא במקום הקרבנות, ויש פסק בשולחן ערוך לתת צדקה לפני התפילה, אם כן, הצדקה היא מעין הקרבנות - בתחילת ובסוף היום.

ובזכות הצדקה, וכן בזכות נשים צדקניות שבדורנו, תבוא הגאולה. שהרי דורנו הוא גלגול של דור יוצאי מצרים, ויציאת מצרים הייתה בזכות נשים צדקניות שהיו באותו הדור, אז כמו כן תהיה גאולתנו מהגלות הזו האחרונה בזכות נשים צדקניות שבדורנו "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" - וכל העניינים הללו - בפשטות ממש, גאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש.

למה להכריז "יחי המלך"? (מדברי הרבי בשיחה)

וכמודגש גם בהכתרת המלך - שהעם מכריזים "יחי המלך"... שבזה מודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך (ובהערה: ובוזה גופא - "יצלח מלכא.. כי התפילה על החיים וההצלחה")... צריכה להיות הוספה עיקרית בעניין החיים (גם) על ידי פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו - שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר - כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו **דוד מלכא משיחא!**

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתנו" כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" - אודות מלך המשיח - בזריזות הכי גדולה הקשורה עם שמחה וחיות.
- לקיים את המצוות - כולל ההכנה להם - מתוך זריזות, ובעיקר לעשות זאת במצוות הצדקה.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@Gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד